Zbornik sudske prakse

PRESUDA SUDA (četvrto vijeće)

24. siječnja 2019.*

„Zahtjev za prethodnu odluku – Direktiva 1999/37/EZ – Dokumenti o registraciji vozila – Nedostaci u potvrdama o registraciji – Uzajamno priznavanje – Direktiva 2007/46/EZ – Vozila koja su proizvedena prije usklađenja tehničkih zahtjeva na razini Europske unije – Izmjene koje utječu na tehničke značajke vozila”

U predmetu C-326/17,

povodom zahtjeva za prethodnu odluku na temelju članka 267. UFEU-a, koji je uputio Raad van State (Državno vijeće, Nizozemska), odlukom od 24. svibnja 2017., koju je Sud zaprimio 31. svibnja 2017., u postupku

Directie van de Dienst Wegverkeer (RDW)

protiv

X,

Y,

i

X,

Y

protiv

Directie van de Dienst Wegverkeer (RDW),

i

Directie van de Dienst Wegverkeer (RDW)

protiv

Z,

SUD (četvrto vijeće),

u sastavu: T. von Danwitz, predsjednik sedmog vijeća, u svojstvu predsjednika četvrtog vijeća, K. Jürimäe, C. Lycourgos, E. Juhász (izvjestitelj) i C. Vajda, suci,

* Jezici postupka: engleski i nizozemski

nezavisni odvjetnik: N. Wahl,

tajnik: M. Ferreira, glavna administratorica,

uzimajući u obzir pisani postupak i nakon rasprave održane 7. lipnja 2018.,

uzimajući u obzir očitovanja koja su podnijeli:

– za Directie van de Dienst Wegverkeer (RDW), C. B. J. Maenhout, u svojstvu agenta, i M. van Heezik, *advocaat*

– za X i Y, C. B. Krol Dobrov, u svojstvu zastupnika,

– za Z, S. J. C. van Keulen, *advocaat*,

– za nizozemsku vladu, M. Bulterman, M. Noort, M. Gijzen i P Huurnink, u svojstvu agenata,

– za talijansku vladu, G. Palmieri, u svojstvu agenta, uz asistenciju F. Meloncellija, *avvocato dello Stato*,

– za norvešku vladu, R. Nordeide i C. Anker, u svojstvu agenata,

– za Europsku komisiju, M. Huttunen, A. Nijenhuis i N. Yerrell, u svojstvu agenata,

saslušavši mišljenje nezavisnog odvjetnika na raspravi održanoj 20. rujna 2018.,

donosi sljedeću

Presudu

1 Zahtjev za prethodnu odluku odnosi se na tumačenje odredbi Direktive Vijeća 1999/37/EZ od 29. travnja 1999. o dokumentima za registraciju vozila (SL 1999., L 138, str. 57.) (SL, posebno izdanje na hrvatskom jeziku, poglavlje 7., svezak 5., str. 18.) i Direktive 2007/46/EZ Europskog parlamenta i Vijeća od 5. rujna 2007. o uspostavi okvira za homologaciju motornih vozila i njihovih prikolica te sustava, sastavnih dijelova i zasebnih tehničkih jedinica namijenjenih za takva vozila (Okvirna direktiva) (SL 2007., L 263, str. 1.) (SL, posebno izdanje na hrvatskom jeziku, poglavlje 13., svezak 35., str. 103.).

2 Zahtjev je upućen u okviru spora između, s jedne strane, Directie van de Dienst Wegverkeera (RDW) (Ured za cestovni promet, Nizozemska, u daljnjem tekstu: RDW) i osoba X i Y te, s druge strane, potonjih i RDW-a, kao i spora između RDW-a i osobe Z u pogledu RDW-ova nepriznavanja potvrda o registraciji vozila koje je izdala druga država članica i registriranja tih vozila u Nizozemskoj.

Pravni okvir

Pravo Unije

Direktiva 70/156

3 Direktiva Vijeća 70/156/EEZ od 6. veljače 1970. o usklađivanju zakonodavstava država članica u odnosu na homologaciju tipa motornih vozila i njihovih prikolica (SL 1970., L 42, str. 1.), kako je izmijenjena Direktivom Vijeća 92/53/EEZ od 18. lipnja 1992. (SL 1992., L 225, str. 1.) (u daljnjem tekstu: Direktiva 70/156), u članku 2., naslovljenom „Definicije”, određuje:

„Za potrebe ove Direktive primjenjuju se sljedeće definicije:

[…]

– vozilo: svako potpuno ili nepotpuno motorno vozilo namijenjeno uporabi na cesti, s najmanje četiri kotača i s najvećom konstrukcijskom brzinom koja prelazi 25 km/h, kao i njegove prikolice, osim vozila koja se kreću po tračnicama, traktora za poljoprivredu i šumarstvo i svakog pokretnog stroja,

[…]” [neslužbeni prijevod]

Direktiva 1999/37

4 Uvodne izjave 3. do 6. i 9. Direktive 1999/37 određuju:

„(3) […] usklađivanje oblika i sadržaja potvrde o registraciji će olakšati njezino razumijevanje i tako doprinijeti slobodnom kretanju vozila registriranih u jednoj državi članici na cestama na državnom području drugih država članica;

(4) […] sadržaj potvrde o registraciji treba omogućiti provjeru upravlja li imatelj vozačke dozvole izdane u skladu s Direktivom Vijeća 91/439/EEZ od 29. srpnja 1991. o vozačkim dozvolama [(SL 1991., L 237, str. 1.) (SL, posebno izdanje na hrvatskom jeziku, poglavlje 7., svezak 3., str. 7.)], jedino onim kategorijama vozila za koja je ovlašten; budući da takva provjera povećava sigurnost prometa na cestama;

(5) […] sve države članice, kao preduvjet za registraciju vozila koje je prethodno bilo registrirano u nekoj drugoj državi članici zahtijevaju dokument kojim se potvrđuju ta registracija i tehnička svojstva vozila;

(6) […] usklađivanje potvrda o registraciji će olakšati ponovno stavljanje u promet vozila koja su prethodno bila registrirana u drugoj državi članici te doprinijeti pravilnom funkcioniranju unutarnjega tržišta;

[…]

(9) […] u svrhu olakšavanja provjera posebno namijenjenih borbi protiv prijevara i nezakonite trgovine ukradenim vozilima, primjereno je uspostaviti tijesnu suradnju između država članica koja se temelji na učinkovitoj razmjeni informacija”.

5 Članak 1. te direktive određuje:

„Ova se Direktiva primjenjuje na isprave koje su države članice izdale prilikom registracije vozila.

Ona ne dovodi u pitanje pravo država članica da za privremenu registraciju vozila koriste isprave koje ne ispunjavaju sve zahtjeve ove Direktive.”

6 U članku 2. navedene direktive predviđeno je:

„Za potrebe ove Direktive:

(a) ‚vozilo’ znači svako vozilo u skladu s definicijom iz članka 2. Direktive Vijeća 70/156/EEZ i članka 1. Direktive Vijeća 92/61/EEZ od 30. lipnja 1992. o homologaciji tipa motornih vozila na dva ili tri kotača [(SL 1992., L 225, str. 72.)];

(b) ‚registracija’ znači izdavanje upravne dozvole za stavljanje vozila u promet na cestama, uključujući identifikaciju vozila i dodjeljivanje vozilu serijskog broja koji se rabi kao registarski broj;

(c) ‚potvrda o registraciji’ znači isprava kojom se potvrđuje da je vozilo registrirano u državi članici;

(d) ‚imatelj potvrde o registraciji’ znači osoba na čije je ime vozilo registrirano.”

7 Članak 3. Direktive 1999/37 glasi kako slijedi:

„1. Države članice izdaju potvrdu o registraciji za vozila koja podliježu registraciji na temelju nacionalnog zakonodavstva. Potvrda se sastoji ili od jednog dijela u skladu s Prilogom I. ili od dva dijela u skladu s Prilozima I. i II.

Države članice mogu ovlastiti službe koje su u tu svrhu imenovale, posebno službe proizvođača, da ispune tehničke dijelove potvrde o registraciji.

2. Kada se za vozilo registrirano prije početka primjene ove Direktive izdaje nova potvrda o registraciji, države članice koriste uzorak potvrde u skladu s definicijom iz ove Direktive te se mogu ograničiti na upis samo onih pojedinosti za koje su traženi podaci raspoloživi.

3. Podaci navedeni u potvrdi o registraciji u skladu s Prilozima I. i II. prikazani su u obliku usklađenih kodova Zajednice prikazanih u tim prilozima.”

8 U članku 4. te direktive određuje se:

„Za potrebe ove Direktive, potvrda o registraciji koju je izdala jedna država članica priznaje se u drugoj državi članici u svrhu identifikacije vozila u međunarodnom prometu ili njegove ponovne registracije u drugoj državi članici.”

9 Članak 8. stavak 1. te direktive određuje da države članice donose zakone i druge propise potrebne za usklađivanje s tom direktivom do 1. lipnja 2004.

Direktiva 2007/46

10 Članak 1. Direktive 2007/46, naslovljen „Predmet”, određuje:

„Ova Direktiva predstavlja usklađen okvir koji sadrži administrativne odredbe i opće tehničke zahtjeve za homologaciju svih novih vozila unutar njenog područja primjene, te sustava, sastavnih dijelova i zasebnih tehničkih jedinica namijenjenih takvim vozilima, u pogledu olakšavanja njihove registracije, prodaje i stavljanja u upotrebu unutar [Europske unije].

[…]”

11 Članak 2. te direktive, koji se odnosi na njezino „[p]odručje primjene”, u stavku 1. određuje:

„Ova se Direktiva odnosi na homologaciju vozila koja su konstruirana i proizvedena u jednoj ili više faza za uporabu u cestovnom prometu, te na sustave, sastavne dijelove i zasebne tehničke jedinice konstruirane i proizvedene za takva vozila.

Ona se također primjenjuje na pojedinačno odobravanje takvih vozila.

Ova se Direktiva također primjenjuje na dijelove i opremu namijenjenu vozilima obuhvaćenim ovom Direktivom.”

12 Članak 3. navedene direktive, naslovljen „Definicije”, određuje:

„Za potrebe ove Direktive i regulatornih akata iz Priloga IV., osim ako nije drukčije određeno:

[…]

11. ‚motorno vozilo’ znači svako vozilo s vlastitim pogonom koje ima najmanje četiri kotača koje je potpuno, dovršeno ili nepotpuno s najvećom konstrukcijskom brzinom koja prelazi 25 km/h;

12. ‚prikolica’ znači svako vozilo bez vlastitog pogona koje je konstruirano i proizvedeno tako da ga vuče motorno vozilo;

13. ‚vozilo’ znači svako motorno vozilo ili njegova prikolica kako je definirano u točkama 11. i 12.;

[…]

19. ‚nepotpuno vozilo’ znači svako vozilo za koje je potrebna najmanje još jedna faza dorade kako bi ispunilo odgovarajuće tehničke zahtjeve ove Direktive;

20. ‚dovršeno vozilo’ znači svako vozilo na kraju višestupanjskog postupka homologacije i koje ispunjava sve odgovarajuće tehničke zahtjeve ove Direktive;

21. ‚potpuno vozilo’ znači svako vozilo koje ne zahtijeva doradu kako bi ispunilo odgovarajuće tehničke zahtjeve ove Direktive;

[…]”

13 Članak 4. stavak 3. Direktive 2007/46 glasi:

„Države članice registriraju ili dopuštaju prodaju ili stavljanje u upotrebu takvih vozila, sastavnih dijelova ili zasebnih tehničkih jedinica koji ispunjavaju zahtjeve iz ove Direktive.

One ne zabranjuju, ograničavaju ili ometaju registraciju, prodaju, stavljanje u upotrebu ili vožnju cestama vozila, sastavnih dijelova ili zasebnih tehničkih jedinica zbog načina njihove izradbe i funkcioniranja obuhvaćenih ovom Direktivom, ako ispunjavaju njene zahtjeve.”

14 Članak 24. te direktive, naslovljen „Pojedinačna odobrenja”, određuje:

„1. Države članice mogu određeno vozilo, neovisno o tome je li unikatno ili nije, izuzeti od primjene jedne ili više odredaba ove Direktive ili jednog ili više regulatornih akata s popisa u Prilogu IV. ili Prilogu XI. pod uvjetom da odrede alternativne zahtjeve.

Od odredaba koje se spominju u podstavku 1. može se odustati samo ako država članica ima valjane razloge za to.

Izraz ‚alternativni zahtjevi’ označava upravne odredbe i tehničke zahtjeve čiji je cilj osigurati razinu sigurnosti na cestama i zaštite okoliša koja je što bliža razini predviđenoj u odredbama Priloga IV. ili Priloga XI., kako je primjereno.

[…]

6. Valjanost pojedinačnog odobrenja ograničava se na područje države članice koja ga je dodijelila.

Kad podnositelj zahtjeva želi prodati, registrirati ili staviti u uporabu u drugoj državi članici vozilo koje je dobilo pojedinačno odobrenje, država koja je dodijelila odobrenje, podnositelju na njegov zahtjev osigurava izjavu o tehničkim odredbama na temelju kojih je vozilu dodijeljeno odobrenje.

Za vozilo kojem je država članica dodijelila pojedinačno odobrenje u skladu s odredbama ovog članka, druga država članica će dopustiti prodaju, registraciju ili stavljanje u uporabu vozila, osim ako nema valjane razloge da smatra da tehničke odredbe, na temelju kojih je obavljena homologacija vozila, nisu istovrijedne njezinima.

7. Na zahtjev proizvođača ili vlasnika vozila država članica dodjeljuje pojedinačno odobrenje vozilu koje je u skladu s odredbama ove Direktive i prema potrebi regulatornim aktima s popisa u Prilogu IV. ili Prilogu XI.

U tom slučaju države članice prihvaćaju pojedinačno odobrenje i dopuštaju prodaju, registraciju ili stavljanje vozila u uporabu.

[…]”

15 U skladu s člankom 26. navedene direktive, naslovljenim „Registracija, prodaja i stavljanje u uporabu vozila”:

„1. Ne dovodeći u pitanje odredbe iz članaka 29. i 30., države članice registriraju vozila i dopuštaju njihovu prodaju ili početak uporabe, samo ako imaju važeći certifikat o sukladnosti izdan u skladu s člankom 18.

Države članice dopuštaju prodaju nepotpunih vozila, ali im mogu uskratiti trajnu registraciju i stavljanje u uporabu dok je vozilo nedovršeno.

[…]”

16 Članak 48. Direktive 2007/46, naslovljen „Prijenos”, određuje:

„1. Države članice donose i objavljuju, prije 29. travnja 2009., zakone i druge propise potrebe za usklađivanjem s temeljnim izmjenama ove Direktive. O tom odmah obavješćuju Komisiju.

One primjenjuju te odredbe od 29. travnja 2009.

[…]”

17 Članak 49. Direktive 2007/46, naslovljen „Stavljanje izvan snage”, određuje:

„Direktiva 70/156/EEZ stavlja se izvan snage s učinkom od 29. travnja 2009. ne dovodeći u pitanje obveze država članica u pogledu rokova prijenosa u nacionalno zakonodavstvo i primjene direktiva iz dijela B Priloga XX.

Upućivanje na direktivu stavljenu izvan snage smatraju se upućivanjem na ovu Direktivu i potrebno ih je tumačiti u skladu s korelacijskom tablicom iz Priloga XXI.”

Direktiva 2009/40/EZ

18 Uvodna izjava 2. Direktive 2009/40/EZ Europskog parlamenta i Vijeća od 6. svibnja 2009. o tehničkim pregledima motornih vozila i njihovih prikolica (SL 2009., L 141, str. 12.) (SL, posebno izdanje na hrvatskom jeziku, poglavlje 7., svezak 8., str. 234.) određuje da, „[u] okviru zajedničke prometne politike, određeni cestovni promet unutar Zajednice treba prometovati pod najpovoljnijim okolnostima što se tiče kako sigurnosti tako i konkurentnih uvjeta koji se primjenjuju na prijevoznike u državama članicama”.

19 Članak 1. te direktive određuje:

„1. U svakoj državi članici, na motornim vozilima registriranim u toj državi, te njihovim prikolicama i poluprikolicama, obavljaju se periodični tehnički pregledi u skladu s ovom Direktivom.

2. Kategorije vozila koje se trebaju ispitati, učestalost tehničkih pregleda i stavke koje se moraju ispitati navedene su u prilozima I. i II.”

20 Članak 3. stavak 2. navedene direktive glasi kako slijedi:

„Svaka država članica, na jednakoj osnovi kao da je sama izdala dokaz, priznaje dokaz izdan u drugoj državi članici koji pokazuje da je motorno vozilo zajedno sa svojom prikolicom ili poluprikolicom registrirano na području te druge države, te da je prošlo tehnički pregled koji ispunjava najmanje odredbe ove Direktive.”

21 Članak 5. točka (a) navedene direktive određuje:

„Ne uzimajući u obzir odredbe Priloga I. i II., države članice mogu:

(a) unaprijed pomaknuti datum prvog obaveznog tehničkog pregleda i, prema potrebi, zahtijevati da se vozilo podvrgne pregledu prije registracije.”

Nizozemsko pravo

22 U skladu s člankom 52.a stavkom 1. Wegenverkeersweta 1994 (Zakon o cestovnom prometu iz 1994.), „RDW izdaje potvrdu o registraciji kojom se potvrđuje upis u upisnik registracija uz naznaku imena imatelja potvrde o registraciji”.

23 Članak 25.b Kentekenreglementa (Pravilnik o potvrdama o registraciji) određuje:

„1. Vlasnik ili posjednik vozila za koje se prvi put traži registracija s naznakom imena imatelja potvrde o registraciji i koje je prethodno bilo registrirano u drugoj državi članici Europske unije podnosi I. dio potvrde o registraciji izdane u toj državi članici te, ako je bio izdan, također i II. dio.

2. Registracija s naznakom imena imatelja potvrde o registraciji iz stavka 1. odbija se ako nedostaje II. dio potvrde o registraciji, ako je bio izdan.

3. U iznimnim slučajevima RDW može, odstupajući od stavka 2., registrirati vozilo i navesti ime imatelja potvrde o registraciji pod uvjetom da su nadležna tijela u državi članici u kojoj je vozilo bilo prethodno registrirano potvrdila u pisanom obliku ili elektroničkim putem da ga podnositelj zahtjeva ima pravo registrirati u drugoj državi članici.

4. RDW tijekom šest mjeseci pohranjuje dokumente o registraciji ili njihove dijelove koje je zaprimio i o tome obavještava nadležna tijela države članice koja su izdala potvrdu o registraciji u roku od dva mjeseca od dana kada je zaprimljena. Na njihov zahtjev RDW vraća prikupljene dokumente o registraciji tijelima države članice koja su izdala potvrdu o registraciji.”

Glavni postupci i prethodna pitanja

24 X i Y, s jedne strane, i Z, s druge strane, podnijeli su 14. siječnja i 10. lipnja 2014. RDW-u zahtjev za upis motornog vozila u nizozemski upisnik motornih vozila. Jedno od tih vozila proizveo je 1950. Bentley Motors Limited i na njega je utisnuo identifikacijski broj (*Vehicle Identification Number*, u daljnjem tekstu: VIN) B28J0. To je vozilo iste godine registrirano u Engleskoj. Drugo vozilo proizveo je 1938. Alvis Car and Engineering Company Limited i na njega je utisnuo VIN 14827.

25 Vozilo marke Bentley izmijenjeno je u velikoj mjeri 2013. Belgijska tijela izdala su 29. listopada 2013. potvrdu o registraciji tog vozila koja sadržava sažete podatke. Sud koji je uputio zahtjev pojašnjava da iz pregleda tog vozila provedenog u veljači 2014. proizlazi da se ono sada sastoji od podvozja Bentley Mark VI, rednog motora s osam cilindara Rolls Royce i nove karoserije drukčijeg izgleda, po uzoru na model Bentley Speed Six, te da su njegovo podvozje i pogonski sklop u većem dijelu zadržani. Uzimajući u obzir izmjene u odnosu na izvorni model, RDW je odlukom od 10. veljače 2014. odbio zahtjev za upis u upisnik registracija koji su podnijeli X i Y.

26 Na temelju druge potvrde o registraciji koju je 19. svibnja 2014. izdalo nadležno belgijsko tijelo, X i Y su 4. lipnja 2014. podnijeli novi zahtjev za registraciju. RDW je u dopisu od 18. srpnja 2014. naveo da od nadležnog belgijskog tijela potražuje informacije. Iz odgovora na taj zahtjev proizlazi da su belgijska nadležna tijela, u svrhu izdavanja potvrde o registraciji, preuzela izvornu englesku potvrdu o registraciji iz 1950. godine. Uzimajući u obzir navedeno, RDW je odlukom od 27. kolovoza 2014. odbio drugi zahtjev za registraciju.

27 Motorno vozilo marke Alvis, za koje je 14. listopada 2013. izdana engleska potvrda o registraciji na temelju podataka sadržanih u dokumentaciji koju je sastavio proizvođač, također je nekoliko puta znatno izmijenjeno. Slijedom navedenog, RDW je zatražio informacije od engleskog nadležnog tijela za potrebe odlučivanja o zahtjevu za registraciju koji je podnio Z. Englesko nadležno tijelo navelo je da je odnosno vozilo registriralo na temelju podataka iz dokumentacije koju je sastavio proizvođač te

na temelju fotografija i informacija autokluba. Usto, RDW nije dobio odgovor na pitanje u pogledu Alvisovih podataka na temelju kojih je izdana engleska potvrda o registraciji. RDW je odlukom od 29. rujna 2014. odbio zahtjev osobe Z za registraciju.

28 RDW je u svojim odlukama od 10. veljače 2014. i 29. rujna 2014. naveo da je odbio registraciju uz obrazloženje da vozila o kojima je riječ, s obzirom na činjenicu da ne zadovoljavaju tehničke zahtjeve određene Direktivom 2007/46, nisu vozila u smislu njezina članka 3. i članka 2. točke (a) Direktive 1999/37, tako da potonja u ovom slučaju nije primjenjiva. U ovim predmetima, ako bi ta vozila bila obuhvaćena Direktivom 1999/37, RDW smatra da potvrde o registraciji koje su nadležna tijela drugih država članica već izdala za navedena vozila nisu usklađene potvrde o registraciji u smislu potonje direktive i stoga ih ne može priznati na temelju te direktive. Usto, RDW smatra da te potvrde ne omogućuju identifikaciju tih vozila. Naposljetku, prema mišljenju RDW-a, vozila o kojima je riječ u trenutačnom stanju nikad ne bi dobila odobrenje za upotrebu na dan kada su dobila prvu potvrdu o registraciji, tj. 1950. i 1938. godine, te da iz elemenata kojima RDW raspolaže nije jasno jesu li ta vozila nakon izmjena bila pojedinačno homologirana.

29 X i Y, s jedne strane, i Z, s druge strane, podnijeli su tužbe protiv odluka o odbijanju registracije. Prema sudovima nadležnima u prvostupanjskom postupku, vozila o kojima je riječ ulaze u područje primjene Direktive 1999/37, zbog čega je ona primjenjiva i vozila treba identificirati na temelju njihovih potvrda o registraciji koje predstavljaju usklađene potvrde u smislu te direktive. Ti su sudovi također smatrali da je RDW bio dužan izdati osobama X i Y potvrdu o registraciji u Nizozemskoj i da RDW mora ponovno odlučiti o zahtjevu za registraciju koji je podnio Z.

30 RDW je podnio žalbe protiv tih presuda sudu koji je uputio zahtjev. Protiv presude koja se odnosi na njih X i Y također su podnijeli žalbu pred tim sudom.

31 Sud koji je uputio zahtjev navodi da se spor odnosi na pitanje je li RDW povrijedio članak 25.b Pravilnika o potvrdama o registraciji, kako se tumači s obzirom na članak 4. Direktive 1999/37, time što u pogledu njihove registracije u Nizozemskoj nije priznao dokumente za registraciju izdane za vozila marki Bentley i Alvis, zbog čega je potrebno utvrditi primjenjivost te direktive. Taj sud dodaje da u ovom slučaju ti dokumenti poštuju formalni oblik predviđen tom direktivom, ali da se određeni obvezni podaci koji se lako mogu utvrditi prilikom pregleda vozila ne nalaze u tim dokumentima. Naposljetku, taj se sud pita može li RDW, u slučaju zahtjeva za priznavanje potvrde o registraciji koju je izdala druga država članica, provjeravati zadovoljavaju li vozila o kojima je riječ tehničke zahtjeve iz Direktive 2007/46.

32 Ocijenivši da rješenje sporova koji se pred njim vode i koje je on spojio zahtijeva tumačenje odredaba Direktive 1999/37 i Direktive 2007/46, Raad van State (Državno vijeće, Nizozemska) odlučio je prekinuti postupak i uputiti Sudu sljedeća prethodna pitanja:

„1. Može li se Direktiva [1999/37] primijeniti na motorna vozila koja su postojala prije 29. travnja 2009., to jest od trenutka od kojeg su države članice morale primjenjivati zakonske i administrativne propise za provedbu Direktive [2007/46/EZ]?

2. Je li motorno vozilo koje je sastavljeno, s jedne strane, od bitnih sastavnih dijelova koji su izrađeni prije početka primjene Direktive 2007/46, i s druge strane, od bitnih sastavnih dijelova koji su dodani nakon početka primjene te direktive motorno vozilo koje je već postojalo prije početka primjene te direktive ili je takvo motorno vozilo izrađeno tek nakon početka primjene direktive?

3. Vrijedi li na temelju članka 3. stavka 2. Direktive 1999/37 obveza priznavanja u smislu članka 4. navedene direktive bez ograničenja ako u potvrdi o registraciji kod određenih kodova Zajednice (koji se prema prilozima direktivi obvezno unose) nisu navedeni nikakvi podaci, ako se ti podaci mogu lako utvrditi?

4. Je li prema članku 4. Direktive 1999/37 dopušteno priznati potvrdu o registraciji iz druge države članice, ali to vozilo ipak podvrgnuti tehničkom pregledu u smislu članka 24. stavka 6. Direktive 2007/46 i, ako vozilo ne odgovara tehničkim odredbama države članice, iz toga izvesti posljedicu da izdavanje potvrde o registraciji treba uskratiti?"

Prethodna pitanja

Prvo pitanje

33 Svojim prvim pitanjem sud koji je uputio zahtjev u biti pita treba li članak 2. točku (a) Direktive 1999/37 u vezi s člankom 3. točkama 11. i 13. Direktive 2007/46 tumačiti na način da se Direktiva 1999/37 primjenjuje na isprave koje su države članice izdale prilikom registracije vozila proizvedenih prije 29. travnja 2009., datuma isteka roka za prijenos Direktive 2007/46.

34 Na temelju članka 2. točke (a) Direktive 1999/37, za potrebe te direktive vozilo znači svako vozilo u skladu s definicijom iz članka 2. Direktive 70/156.

35 Iz toga slijedi da se od datuma donošenja Direktive 1999/37 ona treba primjenjivati na vozila stavljena na tržište prije 29. travnja 2009.

36 Takav zaključak podupire članak 3. stavak 2. Direktive 1999/37, na temelju kojeg prilikom izdavanja nove potvrde o registraciji za vozilo registrirano prije njezina početka primjene države članice koriste uzorak potvrde u skladu s definicijom iz te direktive te se mogu ograničiti na upis samo onih pojedinosti za koje su traženi podaci raspoloživi.

37 Naime, ta je odredba posebno pravilo za vozila koja su registrirana prije provedbe Direktive 1999/37, a čiji je rok za prenošenje prema njezinu članku 8. bio 1. lipnja 2004.

38 Navedeni zaključak poduprt je i ciljem Direktive 1999/37, koji je, kao što to proizlazi iz njezine uvodne izjave 6., usklađivanjem potvrda o registraciji olakšati ponovno stavljanje u promet vozila koja su prethodno bila registrirana u drugoj državi članici. Naime, bilo bi protivno tom cilju isključiti iz područja primjene te direktive dokumente za registraciju koje izdaju države članice za vozila proizvedena prije 29. travnja 2009.

39 Okolnost da je Direktiva 70/156 stavljena izvan snage s učinkom od 29. travnja 2009. Direktivom 2007/46 – čiji članak 49. propisuje da se upućivanja na navedenu direktivu koja je stavljena izvan snage smatraju upućivanjima na Direktivu 2007/46 i čitaju se u skladu s korelacijskom tablicom navedenom u Prilogu XXI. – ne može izmijeniti taj zaključak.

40 Doduše, iz tog Priloga XXI. proizlazi da se upućivanja na članak 2. Direktive 70/156 trebaju čitati kao upućivanja na članak 3. Direktive 2007/46. Također je točno da je na temelju točke 11. tog članka 3. u vezi s njegovom točkom 13. motorno vozilo ili potpuno ili dovršeno ili nepotpuno i da na temelju stavaka 19. do 21. navedenog članka 3. nepotpuno vozilo mora biti dovršeno u skladu s tehničkim zahtjevima određenima Direktivom 2007/46, dok potpuna i dovršena vozila ispunjavaju te zahtjeve.

41 Međutim, takvo upućivanje na članak 3. Direktive 2007/46 samo u svrhu definicije pojma „vozilo" ne može se tumačiti na način da nameće poštovanje tih tehničkih zahtjeva za vozila koja su puštena u promet prije 29. travnja 2009.

42 Naime, treba istaknuti, kao što to navodi Komisija, da se takvi tehnički zahtjevi primjenjuju, sukladno članku 1. Direktive 2007/46, samo na homologaciju novih vozila počevši od 29. travnja 2009.

43 Stoga na prvo pitanje valja odgovoriti da članak 2. točku (a) Direktive 1999/37 u vezi s člankom 3. točkama 11. i 13. Direktive 2007/46 treba tumačiti na način da se Direktiva 1999/37 primjenjuje na isprave koje su države članice izdale prilikom registracije vozila proizvedenih prije 29. travnja 2009., datuma isteka roka za prijenos Direktive 2007/46.

Drugo pitanje

44 Uzimajući u obzir odgovor na prvo pitanje, na drugo pitanje nije potrebno odgovoriti.

Treće pitanje

45 Svojim trećim pitanjem sud koji je uputio zahtjev u biti pita treba li članak 4. Direktive 1999/37 u vezi s njezinim člankom 3. stavkom 2. tumačiti na način da nadležna tijela države članice u kojoj je zatražena ponovna registracija rabljenog vozila imaju pravo odbiti priznavanje potvrde o registraciji izdane u državi članici u kojoj je vozilo bilo prethodno registrirano uz obrazloženje da u potvrdi nedostaju određeni obvezni podaci koji su lako dostupni.

46 Kao prvo, iz samog teksta članka 4. Direktive 1999/37 – prema kojem se potvrda o registraciji koju je izdala jedna država članica u skladu s predloškom iz priloga toj direktivi mora priznati u drugim državama članicama radi ponovne registracije vozila u tim državama – proizlazi da taj članak ne ostavlja nikakvu marginu prosudbe državama članicama u pogledu poštovanja načela priznavanja potvrda o registraciji vozila (presuda od 6. rujna 2012., Komisija/Belgija, C-150/11, EU:C:2012:539, t. 73.).

47 Sud je presudio da Direktiva 1999/37 ne dopušta državama članicama da zahtijevaju bilo koji drugi dokument prilikom registracije vozila prethodno registriranog u drugoj državi članici osim potvrde o registraciji (vidjeti u tom smislu presudu od 6. rujna 2012., Komisija/Belgija, C-150/11, EU:C:2012:539, t. 79.).

48 Međutim, Sud je smatrao da država članica ima pravo, prije registracije vozila prethodno registriranog u drugoj državi članici, identificirati to vozilo i u tu svrhu zahtijevati njegovu prezentaciju, što uključuje fizički pregled, radi utvrđivanja je li navedeno vozilo stvarno prisutno na njezinu području i odgovara li ono podacima navedenima u potvrdi o registraciji (vidjeti u tom smislu presudu od 20. rujna 2007., Komisija/Nizozemska, C-297/05, EU:C:2007:531, t. 54., 55. i 57. do 63.).

49 Takvu prezentaciju Sud je okvalificirao kao jednostavnu administrativnu formalnost koja ne uvodi nikakvu dodatnu kontrolu, ali je svojstvena samom ispitivanju zahtjeva za registraciju i provedbi postupka (vidjeti u tom smislu presudu od 20. rujna 2007., Komisija/Nizozemska, C-297/05, EU:C:2007:531, t. 58.).

50 Što se tiče ciljeva Direktive 1999/37, valja podsjetiti na to da je njezin cilj doprinijeti slobodnom kretanju na cestama na državnom području drugih država članica predviđajući kao nužan uvjet za registraciju vozila koje je prethodno registrirano u drugoj državi članici dokument kojim se potvrđuje ta registracija i tehnička svojstva vozila s ciljem olakšanja ponovnog stavljanja u promet takvih vozila u drugoj državi članici i doprinošenja pravilnom funkcioniranju unutarnjeg tržišta (presuda od 6. rujna 2012., Komisija/Belgija, C-150/11, EU:C:2012:539, t. 74.).

51 Usto, prema uvodnoj izjavi 4. te direktive, sadržaj potvrde o registraciji treba omogućiti provjeru upravlja li imatelj vozačke dozvole jedino onim kategorijama vozila za koja je ovlašten, što će pridonijeti unapređenju sigurnosti prometa na cestama.

52 U tom pogledu potvrda o registraciji koju je prethodno izdala jedna država članica, radi osiguranja ispunjenja zahtjeva sigurnosti na cestama, mora omogućiti identifikaciju dotičnog vozila, koje mora odgovarati podacima navedenima u toj potvrdi u svrhu njegove ponovne registracije u drugoj državi članici (vidjeti u tom smislu presudu od 20. rujna 2007., Komisija/Nizozemska, C-297/05, EU:C:2007:531, t. 54. do 56.).

53 Valja dodati da, sukladno članku 3. stavku 2. Direktive 1999/37, u slučaju poput sporova u glavnom postupku, kada se nova potvrda o registraciji izdaje za vozilo registrirano prije provedbe te direktive, provedene 1. lipnja 2004., države članice mogu se ograničiti na upis samo onih pojedinosti za koje su traženi podaci raspoloživi.

54 Kao što je to nezavisni odvjetnik istaknuo u točki 67. svojeg mišljenja, primjena te iznimke ne znači da države članice ne trebaju kasnije priznati predmetnu potvrdu o registraciji.

55 Međutim, s obzirom na to da iz zahtjeva za prethodnu odluku proizlazi da su barem određeni obvezni podaci, kao što je to broj mjesta, a koji nedostaju u potvrdama o registraciji u glavnom postupku, lako dostupni, ti se podaci moraju smatrati dostupnima u trenutku donošenja tih potvrda. Usto, s obzirom na to da su vozila o kojima je riječ u glavnom postupku znatno izmijenjena, određene važne tehničke karakteristike ne nalaze se u tim potvrdama o registraciji i RDW je smatrao da ne može identificirati ta vozila.

56 U tom pogledu valja istaknuti da, kao što to proizlazi iz točke 48. ove presude, podaci navedeni u potvrdi o registraciji izdanoj prije provedbe navedene direktive moraju odgovarati vozilu opisanom u toj potvrdi i moraju omogućiti, unatoč izostanku dostupnih obveznih podataka, identifikaciju dotičnog vozila na temelju jednostavnog pregleda koji ne uključuje nikakvu dodatnu kontrolu, kao što je to navedeno u točkama 48. i 49. ove presude.

57 Ako to nije slučaj, nadležna tijela države članice u kojoj je zatražena ponovna registracija prethodno registriranog vozila u drugoj državi članici imaju pravo odbiti priznavanje takve potvrde.

58 U pogledu situacija u glavnom postupku, na sudu koji je uputio zahtjev je da provjeri ne samo odgovaraju li podaci navedeni u potvrdama u glavnom postupku vozilima koja opisuju nego također omogućuju li njihovu identifikaciju.

59 S obzirom na prethodno navedeno, na treće pitanje valja odgovoriti da članak 4. Direktive 1999/37 u vezi s njezinim člankom 3. stavkom 2. treba tumačiti na način da nadležna tijela države članice u kojoj je zatražena ponovna registracija rabljenog vozila imaju pravo odbiti priznavanje potvrde o registraciji izdane u državi članici u kojoj je vozilo prethodno registrirano ako nedostaju određeni obvezni podaci, ako navedeni podaci u toj potvrdi ne odgovaraju tom vozilu i ako ta potvrda ne omogućuje njegovu identifikaciju.

Četvrto pitanje

60 Svojim četvrtim pitanjem sud koji je uputio zahtjev u biti pita treba li članak 24. stavak 6. Direktive 2007/46 tumačiti na način da dopušta podvrgavanje tehničkom pregledu vozila registriranog u jednoj državi članici prilikom zahtjeva za ponovnu registraciju u drugoj državi članici.

61 Kao što je to istaknuto u točki 42. ove presude, Direktiva 2007/46, uključujući njezin članak 24., odnosi se samo na nova vozila.

62 Međutim, vozila o kojima je riječ u glavnom postupku su rabljena vozila proizvedena 1950. i 1938. godine.

63 Kao što to osnovano ističe Komisija, u sporovima u glavnom postupku ne postavlja se pitanje jesu li ta vozila nakon godine svoje proizvodnje izmijenjena na takav način da ih treba izjednačiti s novim vozilima, uključujući potrebu za novom homologacijom, jer je nesporno da ta vozila nisu bila podvrgnuta nikakvim bitnim izmjenama između datuma potvrde o registraciji i datuma zahtjeva za upis u nizozemski upisnik motornih vozila.

64 U takvim okolnostima ta vozila ne mogu se smatrati novim vozilima u smislu Direktive 2007/46, zbog čega se njezin članak 24. stavak 6. na njih ne može primijeniti.

65 Međutim, okolnost da je nacionalni sud formalno sastavio zahtjev za prethodnu odluku pozivajući se na određene odredbe prava Unije ne sprečava Sud da tom sudu pruži sve elemente tumačenja koji bi mogli biti korisni za donošenje odluke u postupku koji se pred njim vodi, bez obzira na to je li se na njih pozvao u svojim pitanjima. U tom je smislu na Sudu da iz svih podataka koje je dostavio nacionalni sud, a osobito iz obrazloženja odluke kojom se upućuje prethodno pitanje, izvede one dijelove prava Unije koje je potrebno tumačiti uzimajući u obzir predmet spora (presuda od 29. rujna 2016., Essent Belgium, C-492/14, EU:C:2016:732, t. 43. i navedena sudska praksa).

66 U ovom slučaju iz zahtjeva za prethodnu odluku proizlazi da je RDW utvrdio da su vozila o kojima je riječ u glavnom postupku znatno izmijenjena od dana svojeg prvog stavljanja u promet i da su podnesene potvrde sadržavale nedostatke. Međutim, kao što je to navela Komisija, ako takva utvrđenja izazivaju sumnje u pogledu sigurnosti na cestama navedenih vozila, što je na sudu koji je uputio zahtjev da provjeri, situacija o kojoj je riječ u glavnom postupku mogla bi biti obuhvaćena Direktivom 2009/40.

67 U tom pogledu članak 3. stavak 2. te direktive propisuje da svaka država članica na jednakoj osnovi kao da je sama izdala dokaz priznaje dokaz izdan u drugoj državi članici koji pokazuje da je motorno vozilo registrirano na području te druge države i da je prošlo tehnički pregled koji ispunjava barem odredbe te direktive. Suprotno tomu, članak 5. točka (a) navedene direktive izričito predviđa da države članice mogu unaprijed pomaknuti datum prvog obveznog tehničkog pregleda i, prema potrebi, zahtijevati da se vozilo podvrgne pregledu prije registracije.

68 Kao što to proizlazi iz sudske prakse Suda, države članice načelno su dužne uzeti u obzir za vozila prethodno registrirana u drugim državama članicama rezultate tehničkih pregleda provedenih u drugim državama članicama i ne mogu općenito i sustavno nametnuti tehnički pregled za ta vozila (vidjeti u tom smislu presude od 5. lipnja 2008., Komisija/Poljska, C-170/07, neobjavljenu, EU:C:2008:322, t. 39. i 44. i od 6. rujna 2012., Komisija/Belgija, C-150/11, EU:C:2012:539, t. 62.). Međutim, s obzirom na važnost cilja osiguranja sigurnosti na cestama unutar Unije koji se želi ostvariti Direktivom 2009/40, kao što to proizlazi iz njezine uvodne izjave 2., država članica može podvrgnuti uvezeno vozilo kontroli prije njegove registracije u toj državi ako ona postoji, unatoč uzimanju u obzir rezultata tehničke kontrole provedene u drugoj državi članici, zbog konkretnih naznaka da navedeno vozilo stvarno predstavlja rizik za sigurnost na cestama (vidjeti u tom smislu presudu od 6. rujna 2012., Komisija/Belgija, C-150/11, EU:C:2012:539, t. 59. do 61.).

69 Stoga na četvrto pitanje valja odgovoriti da pravila propisana člankom 24. stavkom 6. Direktive 2007/46 treba tumačiti na način da se njima predviđen sustav ne primjenjuje na rabljeno vozilo koje je već registrirano u jednoj državi članici ako je, na temelju članka 4. Direktive 1999/37, za potrebe svoje ponovne registracije prezentirano tijelu druge države članice koje ima nadležnost u tom području. Međutim, ako postoje naznake da to vozilo predstavlja opasnost za sigurnost na cestama, to tijelo može, u skladu s člankom 5. točkom (a) Direktive 2009/40, zahtijevati da se navedeno vozilo podvrgne kontroli prije registracije.

Troškovi

70 Budući da ovaj postupak ima značaj prethodnog pitanja za stranke glavnog postupka pred sudom koji je uputio zahtjev, na tom je sudu da odluči o troškovima postupka. Troškovi podnošenja očitovanja Sudu, koji nisu troškovi spomenutih stranaka, ne nadoknađuju se.

Slijedom navedenog, Sud (četvrto vijeće) odlučuje:

1. **Članak 2. točku (a) Direktive Vijeća 1999/37/EZ od 29. travnja 1999. o dokumentima za registraciju vozila u vezi s člankom 3. točkama 11. i 13. Direktive 2007/46/EZ Europskog parlamenta i Vijeća od 5. rujna 2007. o uspostavi okvira za homologaciju motornih vozila i njihovih prikolica te sustava, sastavnih dijelova i zasebnih tehničkih jedinica namijenjenih za takva vozila treba tumačiti na način da se Direktiva 1999/37 primjenjuje na dokumente koje izdaju države članice prilikom registracije vozila proizvedenih prije 29. travnja 2009., datuma isteka roka za prijenos Direktive 2007/46.**

2. **Članak 4. Direktive 1999/37 u vezi s njezinim člankom 3. stavkom 2. treba tumačiti na način da nadležna tijela države članice u kojoj je zatražena ponovna registracija rabljenog vozila imaju pravo odbiti priznavanje potvrde o registraciji izdane u državi članici u kojoj je vozilo prethodno registrirano ako nedostaju određeni obvezni podaci, ako u njoj navedeni podaci ne odgovaraju tom vozilu i ako ta potvrda ne omogućuje njegovu identifikaciju.**

3. **Članak 24. stavak 6. Direktive 2007/46 treba tumačiti na način da se njima predviđen sustavne primjenjuje na rabljeno vozilo koje je već registrirano u jednoj državi članici ako je, na temelju članka 4. Direktive 1999/37, za potrebe svoje ponovne registracije prezentirano tijelu druge države članice koje ima nadležnost u tom području. Međutim, ako postoje naznake da to vozilo predstavlja opasnost za sigurnost na cestama, to tijelo može, u skladu s člankom 5. točkom (a) Direktive 2009/40/EZ Europskog parlamenta i Vijeća od 6. svibnja 2009. o tehničkim pregledima motornih vozila i njihovih prikolica, zahtijevati da se navedeno vozilo podvrgne kontroli prije registracije.**

Potpisi